

[Thor kil Kristensen.]

nåede til det resultat, at det ville være rigtigst at blive stående ved den gamle vurdering et år endnu, fordi det er en fremgangsmåde, der i hvert fald giver de mindste forskyndninger. Jeg skammer mig da virkelig ikke over, at jeg af udvalgsforhandlingerne er blevet belært om, at det er meget svært at finde et nogenlunde sikkert grundlag for den nye vurdering. Jeg synes, at man gerne skulle blive klogere gennem de forhandlinger, der føres, og de oplysninger, vi får, også når oplysningerne går ud på, at man ikke i øjeblikket kan sige ret meget om den nye vurdering. Det ville ikke være nogen skam, om man også fra anden side lod sig belære af erfaringerne.

Så skal jeg prøve på, om jeg kan forklare det ærede medlem hr. Holger Eriksen, hvordan det kan være en indrømmelse at nøjes med noget. Jeg synes efter det, jeg har lært i skolen, og efter min livserfaring, at det er en indrømmelse, hvis nogen vil nøjes med at få mindre, end de egentlig gerne ville have haft; det var jo det, der skete. Det er almindeligt bekendt, at venstre og de konservative havde ønsket en nedsættelse af statsgrundskyldpromillen. Nu tilbød vi altså, at vi, hvis vi kunne få et forlig i stand om det andet punkt, vi var interesserede i, ville nøjes med at demonstrere dette ønske. Jeg ved ikke, om det ærede medlem nu forstår det; jeg tror nok, at de øvrige medlemmer af det høje ting gør det.

Jeg bliver nødt til at rette en bemærkning, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen kom med. Vi har ikke stillet forslag om at få nedsat grundskyldens beløb. Vi har foreslået, at man skal vente med at nedsætte bygningsskylden, indtil man kan drøfte den i forbindelse med en omlægning af ejendomsskatterne. Det ærede medlem sagde, at man ikke i fremtiden ville få stigning i grundskatterne, ikke engang i forhold til værdistigningen, men jeg ved ikke, hvad det ærede medlem støtter den opfattelse på; det er ikke på nogen udtalelse fra vor side, så det må være en gisning. Jeg tror, det ærede medlem bør lade den sag ligge, til vi har drøftet den. Vi har i dag klart sagt — og jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen nu også indrømmede, at vi har sagt det klart — hvad

vort standpunkt er, nemlig at man så vidt muligt skal bevare status quo i ejendomsbeskatningen, indtil den kan behandles i den større sammenhæng, hvori den hører hjemme.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Må jeg begynde med at takke det ærede medlem hr. Skytte for den anerkendelse, han ydede mig — jeg tror endda, det ærede medlem drev det så vidt som til at sige, at jeg var særlig vurderingskyndig. Det er jeg meget glad for at høre navnlig efter den afsæbning, jeg har fået af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ved denne som ved tidligere lejligheder.

De store omkostninger, som det ærede medlem hr. Skytte taler om, får vi jo alligevel. Jeg var sognerådsformand, da vi i 1945 havde vurdering, og vi fik dengang en række klager og en bunke rettelser, som man så måtte regulere, inden hele den kommunale administration både på det ene og det andet område nåede at falde til ro. Derfor er det, jeg siger, at hvis man venter et år med at lade den ny vurdering virke, har man klaret hele det store klageproblem, som kan klares ved de mere mellemstore instanser, når man ser bort fra landsskatteretten, som altid har nogle sager løbende i årevis. Besværlighederne vil efter min bedste overbevisning være nøjagtig de samme, men det kan vi diskutere til vore dages ende, for det kan i og for sig ikke bevises. Jeg har min opfattelse, og det ærede medlem har sin; det er der ikke noget at gøre ved, selv om jeg i og for sig meget nødig vil være uenig med ham, rent sagligt.

Det ærede medlem siger, at han ikke har hørt nogen antydning af, at vi ville lade det løbe et år endnu. Nej, ikke her i salen, for det er noget, der først er kommet frem nu, men jeg har sagt det gentagne gange under udvalgsforhandlingerne, efter at også jeg blev belært om, hvilke store vanskeligheder der ville være med at få det hele afstemt. Vi har jo fået en bunke beregninger, dygtigt udarbejdet og glimrende stillet op, som alle viste, at hvis man gjorde sådan, ville det virke sådan, og hvis man gjorde sådan, ville det virke sådan. Men med hensyn til selve problemet, hvordan man skulle gøre det, kom vi ikke til nogen konklusion. Tiden løber, og det endte altså